

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 154/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. V., L., zastúpeného advokátom JUDr. V. K., M., pre namietané porušenie práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-519/OVK-MT-2010, postupom Okresnej prokuratúry Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 597/2011 a postupom Krajskej prokuratúry v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kpt 1338/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2012 doručená sťažnosť J. V., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. K., M., pre namietané porušenie práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine (ďalej aj „okresné riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-519/OVK-MT-2010, postupom Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 597/2011 a postupom Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kpt 1338/2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-519/OVK-MT-2010 z 19. júla 2010 mu bolo vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, ku ktorému malo dôjsť 20. augusta 2009 pri dopravnej nehode.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na to, aké procesné úkony boli v danej veci vykonané. V tejto súvislosti uviedol, že vyšetrovateľ vykonal jeho výsluch, výsluchy poškodených, výsluchy svedka a do konania pribral znalcov z odboru zdravotníctva a odboru cestnej dopravy. Okrem toho vyšetrovateľ pribral do konania aj znalecký ústav, ale toto rozhodnutie bolo podľa vyjadrenia sťažovateľa na základe sťažnosti podanej prostredníctvom zvoleného obhajcu zrušené dozorujúcim prokurátorom. Sťažovateľ dodal, že k veci bolo zabezpečené doplnenie odborného vyjadrenia a v októbri 2011 bol uskutočnený výsluch znalca, pričom podľa jeho vyjadrenia vyšetrovateľ odvtedy nevykonal žiaden procesný úkon.

Keďže sťažovateľ prejavil nespokojnosť s postupom orgánov činných v trestnom konaní, 2. septembra 2011 podal okresnému riaditeľstvu „*Sťažnosť proti priesťahom v konaní*“. Túto sťažnosť vybavil prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry B. (ďalej len „vojenská obvodná prokuratúra“) listom č. k. OPv 166/10-50 z 11. októbra 2011, pričom ju posúdil ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku. Pri vybavení sťažnosti príslušný prokurátor poukázal na postup vyšetrovateľa a vo veci vykonané úkony a zároveň konštatoval, že vo veci nedošlo k zbytočným priesťahom v konaní. Podľa vyjadrenia sťažovateľa prokurátor vojenskej obvodnej prokuratúry jeho sťažnosť v časti, ktorá smerovala proti postupu vojenskej obvodnej prokuratúry, postúpil na

vybavenie Vyššej vojenskej prokuratúre T.. Sťažovateľ dodal, že neskôr mu bolo oznámené, že táto sťažnosť bola postúpená na vybavenie krajskej prokuratúre, odkiaľ do 12. januára 2012 nedostal žiadne oznámenie, a preto sa obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“). Odtiaľ mu prišla odpoveď, že jeho podanie bolo postúpené na vybavenie krajskej prokuratúre. Krajská prokuratúra mu napokon listom č. k. 1 Kpt 1338/2011-12 z 30. januára 2012 oznámila, že v postupe orgánov činných v trestnom konaní neboli v danej veci zistené žiadne nedostatky.

Sťažovateľ sa domnieva, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v tejto trestnej veci bez zbytočných prietáhov, a poukázal hlavne na to, že od októbra 2011 vyšetrovateľ nevykonal vo veci žiaden úkon, čo podľa jeho názoru podporuje tvrdenie, že prípravné konanie je poznačené zbytočnými prietahmi. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), medzi inými aj rozhodnutie vo veci Pavlík proti Slovenskej republike z 30. januára 2007, z ktorého podľa neho vyplýva, že za prietah v konaní je potrebné považovať aj obdobie vyše 5 mesiacov, keď príslušný okresný súd vo veci nekonal.

Sťažovateľ vyslovil názor, že rýchle ukončenie toho trestného stíhania má preňho mimoriadny význam, a zároveň dodal, že svojím konaním žiadnym spôsobom neprispel k predĺženiu konania. Okrem toho vyslovil aj názor, že predmetná trestná vec nie je ani skutkovo, ani právne zložitá.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-519/OVK-MT-2010, postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 597/2011 a postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kpt 1338/2011 bolo porušené jeho právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému riaditeľstvu prikázal vo veci konať bez prietáhov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a náhradu trov konania v sume 323,50 €.

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ v jej časti namietal porušenie svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom

okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-519/OVK-MT-2010 a postupom okresnej prokuratúry „v konaní vedenom pod sp. zn. OPv 166/10“.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov si ústavný súd osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 6 zaručuje právo na spravodlivé konanie. Obe konania, ktoré sťažovateľ namieta, sa dotýkajú činnosti prokuratúry a orgánov polície, ktoré vykonávajú prípravné konania trestné. Postup orgánov ani postup prokuratúry nepoužíva ochranu čl. 6 dohovoru na rozdiel od čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý poskytuje okrem základných práv pri súdnom a inom konaní. Tieto skutočnosti by mal zástupca sťažovateľa ako kvalifikovaný člen advokátskej komory vedieť a tieto aj správne aplikovať.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie sťažovateľovho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného riaditeľstva a okresnej prokuratúry vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú. Z tohto dôvodu ju preto už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj postupom krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kpt 1338/2011 v súvislosti s vybavovaním jeho podnetu z 2. septembra 2011. Aj pre túto časť sťažnosti je potrebné uviesť, že namieta porušenie práva garantovaného medzinárodnou zmluvou, ktorého sa mal dopustiť orgán verejnej moci, ktorého sa nedotýkajú garancie čl. 6 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a vychádzajúc z podstaty a účelu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti posúdil ako zjavne neopodstatnenú

a ako takú ju v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2012